

"כנייהווג הזמינו אותנו למיטתם", טענו הנאשמים כפריצה ובהריגה.

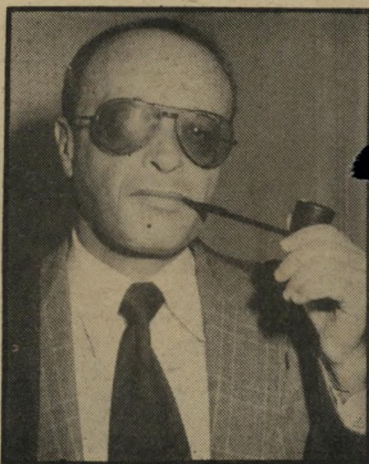
המיטרה תפסה את יעקב כריחלי ואת משה גואשווילי באיר שון-לילה. במיטתם של זוג קשיר שים בלוד. כאשר נחקרו שני הר עזירים למעשיהם בבית הזקנים. הסביר גואשווילי כי לבניהווג יש מיטה שגודלה כמיטתו של עוג מלך הבשן. ויכולים לישון בה עשרה אנשים. לכן ביקש מהגברת ריבה סגל בת ה-80 כי תתיר לו לישון במיטתה, והיא הסכימה.

הזקנה הכישה כמובן כל הסת כמה כזו. וכאשר נשאל גואשוו ווילי כיצד הגיע חברו לאותה מיטה, לא היה לו הסבר לכך.

גם בגין. בפיו של החבר היתה תשובה בעלת מישקל. הוא סירב להתייחס למיקרה עצמו ורק אמר: "אני שנה בישראל. מכירים אותי, כל הממשלה והכנסת, וגם בגין. ומה שאני רוצה להגיד, אנדי בר בית-המישפט. יש לי הרבה בעיות והרבה מה להגיד."

אלא שהמיקרה לא היתה כפי שאורע משעשע. בעל-הבית הקשיש בן ה-89 קיבל התקף-לב מייד אחרי שהוציאו את הצעירים ממיטתו. הוא נלקח לבית-החולים ושם נפטר. השניים נאשמים גם בי הריגתו.

לדברי כתב-האישום, חתכו ה פורצים את הסורגים לדירה, נכנסו

פרקליט לירסקי "לא מלון, אורחים"

וגנבו מתוכה כמה חפצים. הם יצאו לחצר, הטמינו את שללם וחזרו שנית לדירה להמשיך ולגב נוב. אולם שכנים שמעו אותם והזעיקו את המיטרה. בעוד בעלי הדירה עצמם ישנים. הם ניצורו רק כאשר השוטרים צלצלו בי דלת.

שני הפורצים לא התבלבו. פשטו את ביגדיהם ונכנסו למיטה, והזהירו את הקשישים כי ליד הדלת עומדים מחבלים.

סניגורם של השניים, עורך-הדין צבי לירסקי, כבר בקשר שבין מעשיהם של השניים ובין מותו של הקשיש. אבל חשופט אריה אבן-ארי החליט לעצור את השניים וכך כתב: "גם לו התי עלם בית-המישפט מהעובדה ה מצערת שהמתלונן נפטר, עצם העובדה ששניהם נמצאו בשעת בוקר זו במיטתם של זוג קשיר שים, די בה בעצמה לעצרם עד תום ההליכים.

דמם של קשישים בישראל לא יהיה הפקר, ודירותיהם לא יהיו מלון-אורחים לכל דיכפין."

קטעים

מתי תהיה ישראל המעצמה מס' 1 ומי

אחראי לתאונות של לוי וארידור * מה תבדוק

ועדת החקירה ומי תיכנן את קמפ-דייוויד 2

כמו גירוש ספרד?

לוי יצחק הירושלמי:

יצחק רבין. לא על דיעותיו הפוליטיות אבוא עימו בוויכוח. אלא על פסוק קטן שהשמיע במעודו הכלכלי בתל-אביב (נוסח דומה אמר גם במיסגרות אחרות): לפי הדיווחים העי-תונאים אמר רבין, כי "היה בין מצדדי הידוק המצור על ביירות, כולל הפסקת המים החשמל."

"על המשמר", 26.8.1982

זלמן שובל:

ממשלת ישראל אחראית

מבלי להפחית באשמתם של הצדדים ה-אחרים — ארצות-הברית, וערביי השטחים עצמם — צריך לקבוע בצער, שממשלת יש-ראל אחראית במידה רבה לכך שכבר זמן קצר אחרי קמפ-דייוויד שוב הפך אש"ף להיות "רלבנטי"; כוונתי, בהקשר זה, היא בעיקר לשלושה עניינים: הנסיון להגיע בשיחות עם מצריים להסכם על "מודל" מפורט ביותר (ולכן בלתי-אפשרי מבחינת מצריים) לאוטורי נומיה, הסירוב של מנחם בגין לאמץ את גישתו של משה דיין ז"ל, שהיה בה כדי לפרוץ את התסכול שנוצרה במשאומתן עם מצ-ריים, והמדיניות הישראלית הנוכחית ב,ש-ט"חיים. שלוש הנקודות הנ"ל גובעות כולן כי מובן, מן הרצון להחיל בסופו של דבר ריבונות ישראלית מלאה (ל"ספח" בלשון עממית) על כל שטחי יהודה, שומרון ועזה.

"דיעות אחרונות", 25.8.1982

ייבדקו הנזקים אשר נגרמו ללחימה הישירה בזירות-הקרב כתוצאה מהאילווצים שנכפו עליה לצורך ההצגה המסולפת של המילחמה כלפי העם וכלפי העולם. ייבדקו לאשורן הסיבות להתמשכות המ-ערכה בביירות ובהירו עד כמה היו אחראים לכך אישי הממשלה במעשיהם ובדיבוריהם. ולעומת זאת תיבחן מועריות ההשפעה, אם בכלל, של דברי האופוזיציה.

ייבדק הנזק העצום שנגרם לשמה של ישראל בעולם ויועמדו אלה מול אלה מעשי-הם המוגזמים והבלתי-יניתנים להסכרה של מנהיגי המילחמה מול דברי הביקורת. אפילו

גור

שוחט

החריפים שבהם. שהושמעו על-ידי האופוזי-ציה.

"דבר", 27.8.82

גדעון סאמט:

אליבי מדיני

מצער הצורך לרשום את חלקם של עיתור-נים אחדים בהיסטריה הפוליטית החדשה. אחד מהם בארץ דיווח מושיגנטון ביום ההתייעצות של שרה-החן גורג' שולץ ב-קונגרס. כי הוא הגיש למארחיו את "תוכנית קמפ-דייוויד 2". זה היה עורב פורח, קלוט מן האוויר. כפי שהיה ידוע למי שביקש לדעת וכפי שהתברר בעליל, לא זו בלבד שאין לשר-החן בינתים שום תוכנית, אלא שהוא הסתפק באותו מעמד באוזנה. עיתון אחר היה כה נתון כנראה לרטט המתוק של קרב חדש עם אמריקה, שהפך את הזמנים בדיווח של כתבו הדייקני. מעל סיפור על המלצות שיגיש שרה-החן לנשיא, התנוססה כותרת על אודות דו"ח שכבר הגיש.

אבל זו רק תופעת שוליים. מי שהודריך את מסע הדיס-אינפורמציה היתה הממשלה. קשה היה להבחין מכאן מה הזין יותר את גל האמירות המסולפות: דאגה אמיתית מפני מגמות חדשות, מלווה קריאה מוטעית של המפה הושיגנטונית, או סכסים אינסטינקט-טיווי של מי שמכין לעצמו אליבי מדיני.

"הארץ", 25.8.1982

מארק גפן:

אין מילחמה הומנית

איני יודע מי המציא את המושג המפ-לצתי "מלחמה הומנית". נתקלתי בו בכמה מקומות והתחלחלתי. האבסורדיות של המושג מילחמה הומנית מצאה את ביטוייה גם בהתבטאוות הפיתאומית של שרה-הביטחון אריאל שרון. שבוע ימים אחרי ההפצצה בת 11 שעות על ביירות המ-ערבית. וכך אמר שרון בהסתמכו על המקור-רות: "בנפול אוייבך אל תשמה". ממש התר-גשתי עדי דמעות מביטוי זה של הומניות. שיצא מפיו של איש שמלאכתו ידועה. לעומת זאת, הדאיגה אותי יותר גישתו ההומנית של

ראש-הממשלה רגיש להיסטוריה. לכן הוא מתיר לאריק שרון להתיר את לשונו ולהציג את פיגוי המחבלים ממערב-ביירות כגירוש. האומנם גירוש? איזה סוג של גירוש? כמו גירוש ספרד?

השוני בין "פיגוי" ו"גירוש" אינו סימאנטי. הוא מהותי. גירוש יהודי ספרד — משמעו היה לא רק סבל, אלא גם דרך לגאולה. מעשה הגירוש — והמגורשים עצמם — קירבו את הדרך לגאולה. על גופותיהם של היהודים מעונים ועל גבם של מגורשים נעשה הקו בדרך הגאולה הכרחי יותר, וממילא מהיר יותר.

האם לכך מתכוון אריק שרון? או שמא מבקש שרה-הביטחון — בחילופי המלים — לפגוע בכבוד המחבלים ולהכפישם?

"מעריב", 24.8.1982

רשאד א-שאוה בראין

לאזרית שוחט:

מדינה שכולה צבא

אתה מאמין בשלום רק מתוך אהבה יהודית? האם לא יתכן שלום אמיתי, שהאינטרס המשותף שלו הוא העדר מילחמה ותמיכת ארצות-הברית?

יבוא היום, ולא בעוד זמן רב, שתראו כי השלום הזה הוא פיסת נייר. זה גורלו של שלום כפוי, שלא מבוסס על הבנה הדדית. כזה יהיה גם השלום עם לבנון, אם יהיה. אתם תצטרכו להיות לנצח על החרב. לקנות עוד טנקים ועוד מטוסים. להגדיל ולהגדיל את הצבא שלכם. תהיו מדינה שכולה צבא והיא אינה מבטיחה דבר מלבד שפה של כוח. בזה אתם מצוינים. אני צופה לכם עתיד גדול: תייבאו נשק, תייצאו נשק. אמרתי לך, אני משוכנע שעוד תגיעו מהמקום הר-ביעי למקום הראשון. אבל יום אחד יבוא גם עליכם המבול.

כלבנון? האם צפית את המילחמה

לא במימדים האלה. לא חשבתי שתאטאוו מדינה שלמה.

"העיר", 27.8.82

אברהם חירוש:

נחמק בפעוה

סגן ראש-הממשלה. דוד לוי, ונהגו יצאו בנס ובפגיעות קלות מתאונה. שבה החליקה מכוננית ונשארה תלויה על פי תהום. לפני זמן מה יצא שרה-האוצר, יורם ארידור, בפגני עות קלות מתאונת-דרכים, שאירעה למכו-ניתו בדרך מירושלים.

מחוגי שרה-הביטחון נמסר, כי הוא עסוק אך ורק בפיגוי המחבלים מביירות. ואין לו מושג על שום עניינים אחרים.

"מעריב", 26.8.82

מוטה גור:

בעד ועדת חקירה

ייבדקו ההבדלים בין ההצהרות של אישי הממשלה לגבי מהות המילחמה ומועד טיומה, ובין התגלגלותה בפועל.

פסוקי השבוע

סגן ראש-הממשלה דויד לוי, אחרי שנפצע קלות בתאונת-דרכים: "קיבל-תי מכות בכתפיים, בצלעות ובראש. ויש כא-בים. אבל אני מכיר את הכאבים. נפלתי מפני גומים בעבודתי, וגם אז היו לי כאבים כאלה."

אורי דן, יועצו לענייני תיקשון-רת של שרה-הביטחון, כשהסביר מדוע אריק שרון לא ייפגש עם נציגי אגודת-העיר-תונאים, שחקקה בפרשת גלי-צה"ל: "עזבו את השטויות האלה. ליהודה המכבי אין זמן לכך

סאמט

דן

ואסור להפריע לו כשהוא נמצא במעלה ההר. עם דברים שוליים כאלה."

הרב מנחם הכהן: "בבחירות בלב-נון זכה הליכוד בניצחון מוחץ."

העיתונאית יואלה הר-שפי: את הבופות נתנו (לסעאד חדד. את ביירות ל-באשיר) ג'מאיל. את מי נכתיר בדמשק?... או ברבת עמון?"

ח"כ הליברלים, דן תיכון, שלא הצביע נגד סגירת אל על בשבתות: "ניתן לומר שלא נאבקתי על זכותי להצביע נגד מה שאני חושב."

שחקן הכדורסל של מכבי תל-אביב, ארל זיליאמפ, שהתגייס: "הרב המוהל ערך את ברית המילה. קצת חששתי לפני כן, שמא יכאב לי מאוד, אבל גם זה עבר... יש עוד מעט כאבים קלים."